

Στέλλα Γεωργαλά-Πριόβολου (τομέας Κλασικής Φιλολογίας), Οι λατινικές μεταφράσεις της Οδύσσειας κατά την Αναγέννηση (1500-1700 μ.Χ.).

Αναφορά σε μια ανέκδοτη μετάφραση της Μαρκιανής Βιβλιοθήκης της Ιταλίας.

Ένα από τα μέσα που χρησιμοποίησαν οι πρώτοι ανθρωπιστές για να προσεγγίσουν τον αρχαίο κόσμο και να προκαλέσουν το ενδιαφέρον του κοινού προς τους Έλληνες συγγραφείς και την ελληνική γλώσσα, που στα μέσα του 15ου αιώνα αποτελούσε για τη Δύση ουσιαστικό μέρος των ανθρωπιστικών σπουδών, ήταν οι μεταφράσεις.

Οι λατινικές μεταφράσεις της Οδύσσειας, παρά τις όποιες αδυναμίες τους, παραμένουν για την εποχή τους το μοναδικό μέσο γνωριμίας και διάδοσης του ομηρικού έργου, που μέσα απ' αυτές πρόσφερε καινούριο υλικό στα ρεύματα της διεθνούς λογοτεχνίας, κι έγινε αντικείμενο μίμησης από τους Ευρωπαίους λογοτέχνες.

Η μελέτη αυτή φιλοδοξεί να παρουσιάσει, ν' αξιολογήσει και να συγκρίνει τις λατινικές μεταφράσεις της Οδύσσειας, που γράφτηκαν από γνωστούς και άγνωστους λογίους της Αναγέννησης και δεν αποτιμήθηκαν μέχρι σήμερα από τους ειδικούς. Μετά από μια εκτεταμένη εισαγωγή, η οποία αναφέρεται στη σημασία της μετάφρασης γενικά, χωρίζεται στα εξής τρία κεφάλαια: Το κεφ. I περιλαμβάνει δύο μέρη. Στο πρώτο αναφέρονται διαχρονικά οι μεταφράσεις, από την πρώτη δηλ. μετάφραση του Λ. Ανδρόνικου ως τις μεταφράσεις της εποχής που εξετάζεται λεπτομερειακά, της ακμής της Αναγέννησης, και λίγο μετά απ' αυτήν. Στο ίδιο μέρος του κεφαλαίου επισημαίνεται μια ανέκδοτη λατινική μετάφραση της Οδύσσειας του 14ου αιώνα, που σώζεται στη Μαρκιανή Βιβλιοθήκη της Ιταλίας. Στο δεύτερο μέρος του πρώτου κεφαλαίου περιγράφονται δεκατέσσερις μεταφράσεις της Οδύσσειας της περιόδου 1500-1700 μ.Χ. ως προς την εξωτερική εμφάνιση και το περιεχόμενό τους.

Το κεφάλαιο II προσφέρει στο μελετητή στοιχεία της ζωής και του έργου των λατινομαθών λογίων, που αγνοίστηκαν για τη μεταλαμπάδευση του αρχαίου ελληνικού πνεύματος στη Δύση.

Το κεφάλαιο III, που είναι και το βασικό κεφάλαιο της μελέτης, περιλαμβάνει δύο μέρη. Το πρώτο περιέχει γενικές παρατηρήσεις και διαπιστώσεις ως προς τη δομή του λόγου των μεταφράσεων, και μια αναφορά στις αφιερώσεις των λογίων σε προσωπικότητες της εποχής τους κατά το πρότυπο των Λατίνων συγγραφέων. Το δεύτερο μέρος του κεφαλαίου προχωρεί σε μια βαθύτερη συγκριτική εξέταση των μεταφράσεων της Οδύσσειας και της ανέκδοτης της Μαρκιανής Βιβλιοθήκης με βάση ορισμένα αντιπροσωπευτικά αποσπάσματα. Κατά την εξέταση ερευνάται η μεταφραστική μέθοδος, η λατινομάθεια των μεταφραστών και οι επιδράσεις των κλασικών συγγραφέων στο έργο τους.

Τα συμπεράσματα εκτίθενται στο τέλος κάθε αποσπάσματος και στον επίλογο της μελέτης, η οποία συμπληρώνεται με χρονολογικό πίνακα και φωτοτυπημένα αποσπάσματα των μεταφράσεων.

Αθανασία Γλυκοφρύδη-Λεοντσίνη (τομέας Φιλοσοφίας), Η γνωσιοθεωρητική θεμελίωση της αισθητικής του Thomas Reid.

Με την εργασία αυτή επιχειρείται μια ερμηνευτική προσπάθεια και αξιολόγηση κύριων προβλημάτων που συνθέτουν την αισθητική θεωρία του Thomas Reid, σκώτου φιλοσόφου που έζησε στον 18ο αιώνα και θεωρείται ο κύριος εκφραστής της